

[Undervisningsministeren]

udtryk for gennem det, at jeg overhovedet bad grundskolerådet om at udarbejde denne rapport – være med til bl.a. på grundlag af den omtalte rapport at få en kvalificeret debat om nogle af de problemer, vi kan se i folkeskolen. Og så vil jeg også gerne være med til at formidle viden om, hvordan tingene også kan gribes an, sådan som Holger Knudsen, der er formand for grundskolerådet, også efterlyser det i KLs blad her for nogle uger siden.

Hr. Øllgaard var inde på nogle betragtninger om skoletræthed, som ikke afhjælpes ved lovændringer, simpelt hen fordi problemerne ikke ligger i loven. Det er betragtninger, jeg i høj grad kan erklære mig enig i. Jeg tror, at en lang række af de problemer, vi møder i folkeskolen, er afspejlinger af generelle problemer i samfundet, og dem løser vi nu engang ikke ved ændring af folkeskoleloven.

Hr. Øllgaard sagde også, at den gældende lov, om end den var præget af en række kompromiser, altovervejende er en god lov. Deri er jeg ganske enig. Jeg er også i høj grad enig i, at denne lov burde ændres på nogle punkter, men jeg er nok temmelig uenig, når vi når til det konkrete: hvilke ændringer der er behov for.

Hr. Erhard Jakobsen var inde på, hvad demokrati i folkeskolen er. Kanhænde, at årsagen til, at demokratiet i vores samfund ikke trives bedre, end det gør, er, at vi, som skal udøve dette demokrati, ingen sinde i vores barndom og ungdom lærte, at demokrati ikke er noget, der kommer dumpende ned fra himlen, når man er blevet fuldmyndig, men at det kræver en aktiv indsats af hver enkelt, det kræver, at man vil tage et medansvar, og at man har en medindflydelse. Derfor vil jeg godt bekende mig som fundamentalt uenig med hr. Erhard Jakobsen, når han taler om demokratiet i skolen og »alt det pjat«. For mig er opdragelse til demokrati, opdragelse til medleven, en af skolens væsentligste og mest grundlæggende opgaver.

Hr. Ole Vig Jensen var inde på behovet for at forenkle og indskrænke antallet af prøver. Jeg var glad for de bemærkninger, ikke mindst fra hr. Ole Vig Jensens mund, og er enig i betragtningerne, men vil måske nok gå lidt længere end hr. Ole Vig Jensen i forenklingen og indskrænkningen. Det glæder mig

dog, at det radikale venstre har givet udtryk for den holdning her i dag.

Hr. Ole Vig Jensen var også inde på nogle betragtninger om at give 10. klasser muligheder for, jeg kan ikke huske, om udtrykket var et mere relevant indhold, og at sikre de unge, der forlader skolen, uddannelse eller, hvis det ikke ønskes, beskæftigelse. Jeg kan sige, at jeg er enig heri, og disse synspunkter vil også komme til udtryk i et udspil, regeringen vil komme med i løbet af nogle ganske få uger.

Hr. Tinning var enig i, at der ikke skulle ske lovændringer, men stillede spørgsmålet: hvad med ændringer i skolen, som ikke kræver ændringer af loven? Og han pegede på 10, 20 og 30 dages reglen og på en række af de øvrige forslag, der er stillet i grundskolerådets rapport. Jeg har allerede givet udtryk for, at jeg mener nok, at man også fra min og fra ministeriets side må finde veje for i højere grad at gøre opmærksom på, at der altså er andre måder at løse problemerne på inden for de gældende rammer end dem, der er blevet gængse.

Jeg vil godt slutte med at sige, at en debat om de problemer, der er rejst her i dag, finder jeg er en vigtig debat. Men tilbage må ikke stå, at alt går skævt i vores skole. Jeg er enig i den beskrivelse, hr. Øllgaard gav i sit indlæg, at det ikke var bestemte typer af skoler, at det ikke var de store eller de små skoler, at det ikke var land, at det ikke var by, at det ikke var tendenser i selve loven, der gjorde, at vi havde problemer i skolen. Jeg synes, vi skal være overordentlig opmærksomme på de problemer, vi ser, og som vi møder rundt om i skolen, men det må ikke få os til at glemme, at vi for den store dels vedkommende har en overordentlig velfungerende skole.

Jeg kan ikke lade være med at citere en 6. klasse-pige. Jeg tror, at en række ordførere har hørt mig fortælle det før. En 6. klasse-pige interviewede mig, og hun spurgte, om jeg kunne forklare hende en sag, som pinte hende. Hun sagde: »I en skole med 50.000 lærere og med 700.000 elever må der selvfølgelig af og til ske noget skidt. Kan du forklare mig, at hver eneste gang der sker noget skidt, så står det på forsiden af aviserne, men de gider aldrig skrive om alt det gode, vi oplever i skolen hver dag?«